

Jag vet inte vem jag är, förrän jag blommar om igen

Det är svårt att vattna en vissnen blomma, men allt går om man bara vill. Låt det ta sin tid, den behöver kärlek, omtanke och föda. Efter ett tag kommer den vara precis lika vacker som när du först såg den, fast till och med ännu vackrare.

En vacker blomma rycks upp i jorden med rötterna hängandes i stjälken. De rosa bladen med en doft av smultron förmedlar en känsla av välbefinnande. Mina händer är lortiga och ömma. Det är en vacker plats, med vilda vita hästar som springer runt på gröna ängar, en bäck som glittrar i solens strålar, fåglar som kvittrar och smultron och jordgubbar som växer som ogräs vid bäcken. De är så stora och röda att man blir alldeles röd och kladdig om munnen när man äter dem. När man befinner sig här så känns det som man föds på nytt till en vacker plats utan gränser och ångest. Jag håller ett hårt grepp runt blomman och tittar på den fundersamt. Den är vacker och skör. Jag sluter mina ögon och säger högt älskar när jag drar bort ett blad och älskar inte för nästa blad som jag rycker bort från stjälken. När fler och fler blad faller ner till marken håller jag kvar den avskalade blomman som nästan bara består av en stjälk. Det finns nästan inget kvar längre, det är som om det aldrig har varit där. Stjälken är inget utan de färgglada bladen och den ljuvliga lukten. *Vad är jag utan, min personlighet, mitt hår, min känsel, mitt luktsinne, mitt utseende?* Jag är en kropp som inte är värd någonting precis som skylddockorna i affären. Jag blir varm inombords när jag ser de rosa bladen på marken. Det symboliserar kärlek, medmänsklighet och att man har svårt att ta emot eller att fullt ge ut sina känslor. Jag har blivit sårad och är rädd att bli det igen, jag ska bara våga släppa ut vad jag känner istället för att låta ångesten växa i min kropp tills jag inte kan stå ut längre. Jag säger hejdå till min feghet och rädsla för att visa och ta emot fina känslor. Det andra bär jag med mig, en symbol för kärlek och mänsklighet. De rosa bladen representerar inte bara de aspekterna utan de är en viktig del av mig. De rosa bladen representerar mig. Mina knän darrar, jag har nästan dragit bort de flesta bladen. Jag är ängslig inför mitt ödesbeslut när jag håller i blommans stjälk. Jag sluter mina ögon, viskar tyst och säger, *älskar* för ett blad och *älskar* inte för det andra bladet.

Med ett ryck vaknar jag upp ur sängen, min panna är alldeles varm och min kropp känns som bly. Jag försöker resa mig upp, men det är som min kropp inte vill samarbeta. Den stretar emot och jag får åla mig ner för sängen. Liggandes på det kalla golvet som kyler snabbt ner min lättklädda kropp. Jag börjar skaka och gråta av förtvivlan, *vad är det som händer? Varför vill inte min kropp samarbeta?* Jag försöker sansa mig själv samtidigt som jag tar i med alla mina krafter till ett sista försök till att resa mig upp. Min kropp har släppt, jag kan nu röra mig. En lättnad sköljer över mig. Jag ställer mig i duschen och vattnet sköljer över min kalla kropp. Det blir ånga i hela rummet. Jag tar min handduk och sveper om mitt hår och en annan handduk till att torka min kropp. Jag lägger mig i sängen och försöker minnas vad jag varit med om, men det är svårt varje gång jag tänker påminns jag av mina klasskompisar. För varje elak kommentar vissnar jag mer och mer och tillslut är gränsen nådd. En gräns av självrespekt, en gräns av smärta. Dagligen upprepas deras uttalanden i mitt huvud och det är väldigt svårt att inte lyssna på vad de säger. Man försöker att inte lyssna, att inte bry sig, det är svårt, på något vis finns alltid kommentarerna kvar speciellt när man mår som allra sämst. När den verkliga botten är nådd är det svårt att få tillbaka de rosa sköra bladen som satt på den vackra blomman när inte stjälken kan ta emot dem längre. Bilder tränger in i mitt redan förvirrande sinne och när jag försöker minnas avlägsnar de sig mer och tränger in sig djupare. I detta läge känns det som att minnen blir en fantasi och fantasi blir till verklighet. Jag försöker minnas vad som är vad, men de samlas under samma kategori. Kategorin kan jag inte sätta fingret på, det är luddigt.

Har jag drömt eller har jag inte drömt? Jag vet helt enkelt inte, vad som är sanning, vad som är mest sannolikt att det skulle kunna vara sant eller vad som skulle kunna stämma överens med verkligheten. Det finns ingenting att förlora, antingen är det en patetisk dröm som fick mig att tro att det fanns en annan utväg eller så leder den till något nytt, något vackrare, något beundransvärt, något jag kan se upp till och önska att mitt liv var precis likadant. Det finns ingen sanning förrän jag vet själv att jag har upplevt det, inte bara i sinnet, utan med min kropp, känslan, hörseln och medvetandet. Jag vill inget annat än att försöka hitta tillbaka till den platsen, även om det nog bara var en dröm som fick mig att tro att det fanns en sådan fin och ljuvlig plats. Mitt minne får leda mig dit, finns platsen kommer jag på ett eller annat sett att hitta dit igen, antingen i verkligheten eller i min drömstad. Minnet leder mig till skog, skog och mera skog, en känsla av att aldrig hitta dit överöser mig och paniken börjar snabbt inta, tillslut när jag tror att det inte finns något hopp kvar. Ser jag det, de vita hästarna, de stora bären, den gröna ängen och den glittriga bäcken. Platsen var precis lika verklig som jag minns den. Jag blir alldeles varm och lycklig i kroppen. Jag går runt på ängen, tar av mig mina vita sammetsskor, dansar runt i en ring lyckligt och tar den finaste blomman på ängen. Jag går till änden av vattnet och drar av blad för blad samtidigt som jag säger varannan gång *älskar* eller *älskar inte*. Bladen svävar ner i det blanka glittriga vattnet. Jag hade trotsat vad jag tvivlade på. Jag var rädd, inte osäker och rädd för vad pojkarna och tjejerna skulle säga i skolan utan vad det sista bladet skulle representera. Det fanns bara två utgångar antingen *älskar* eller *älskar inte*. I det spegelblanka havet ser jag en skymt av mitt bruna långa hår. Jag tar min hand i mitt hår och det är tovtigt, alldeles för tovtigt för att kunna dra min hand igenom det. Jag granskar mitt ansikte noga, jag ser sårad och trött ut och viskar för mig själv, *hur kunde jag låta det bli så här?* Jag skakar av mig ångesten och tar min hand fort i det spegelblanka vattnet så att spegelbilden försvinner. Jag vill inte se hur jag ser ut, jag vill behålla minnet av hur jag själv tror att jag ser ut. I min värld är jag mycket vackrare än i spegelbilden. Med endast några blad kvar blir jag knäsvag, detta kan innebära slutet, slutet på smärta, slutet på ångest, slutet på utanförskap, slutet på att bli tillsagt vad jag får och inte göra.

Att ständigt ha en klump i magen när du hör ordet skola. Det byggs på av bekymmer, oro, utanförskap, smärta, ångest listan kan göras lång, det kniper hårdare imagen när tankar om mitt liv är på en skör tråd. Jag sitter i ett klassrum fullt av olika personligheter som fyller upp varje litet hörn, men jag som inte hörs lika mycket försvinner ner i ett hål. De kan inte se mig, men de kan höra mig. Jag existerar precis lika mycket som de andra bara att jag är i bakgrunden, jag försvinner in i en bakgrund med samma färg som min hudfärg och det är endast mina yttre egenskaper som står ut. Inte ens det är tillräckligt. Ingen frågar vad jag har gjort i helgen eller om jag skulle vilja följa med. Motivationen finner jag till framtiden inte här och nu, för allt känns jobbigt och tungt. Det bästa jag vet är att drömma, drömma mig bort från världens svagheter och inse att det finns något bättre bakom. Jag känner mig precis som en blomma, helt tom utan mina blad och att det är svårt att bli hel igen när man blivit av med det man står alldeles närmast, mina egenskaper. Under alla dessa år har jag stått ut med människor i min egen ålder vars största intresse var att göra livet svårt för mig, trycka ner mig, men ändå har jag alltid kunnat stå upp igen. *Är det på grund av hur jag ser ut, klär mig, går, hur jag pratar?* Jag förstår inte riktigt, hur jag göra för att bli accepterad för den jag är och inte vara som alla andra. Det enda stället där jag bara kan få vara är när jag försvinner i mina drömmar där jag slits mellan verklighet och fantasi. En värld som är helt fläckfri utan orättvisor, bekymmer, utanförskap där alla är lika mycket värda. Mestadels drömmer jag mig bort till en värld som inte existerar, som inte finns bakom något hörn. Utan vår värld är uppbyggd av både positiva och negativa egenskaper. Jag vet inte om någon yttre kraft velat straffa mig eller om det helt enkelt är meningen att känslor av obehag ska växa inom mig.

Ni kan se det i mina ögon, det är bara helt blank. Ingen bry sig, irritationen växer i min lilla kropp. Jag har tappat min stig, gått på villovägar ut på en landsväg. Ni

missar signalerna. Jag svävar högre och högre tills jag kan nudda molnen med mina röda läppar. Jag har varit så nära, allt gör fortfarande så otroligt ont, jag kan inte förlåta, jag kan inte glömma. Det är människorna som styr världen och vi ska anpassa oss vare sig det är bra eller inte.

Livet var så mycket enklare, livligare som liten. Man lekte med allt och alla och man var uppe i varv hela dagarna. Det fanns inga onda ting i den bubbla jag levde i, där var allt som i en drömvärld. Kommer du ihåg när du var fem år och det värsta som kunde hända dig var att någon annan lekte med din favoritdocka? På den tiden tyckte man att det var jobbigt, ser man tillbaka nu är det ingenting jämfört med hur ditt liv kan vända. Tiden tickade på och man blev äldre inte bara på pappret utan i kropp och sinnen. Man insåg vad livet egentligen handlar om, det är inte bara lek och skoj utan en massa jobbiga saker i vardagen lyfts upp. Situationer och tankar som gör att man funderar på om man vill lämna denna värld. Ibland känns det som det inte finns någon vändpunkt det finns inget bättre här.

Det finns ingen bättre värld än den vi lever i, människor är avundsjuka, onda och ser inte andra människor. Utan endast deras egoism, *vad behöver jag för att må bra eller för att känna mig bättre?* Det ligger i vår natur, somliga kan kontrollera det andra kan det inte. Vissa blir påverkade av det andra inte. Det blev för mycket, jag ville bara komma till en plats där jag mätte bra, där alla vara lika mycket värda och det jag visste var att jorden inte var en plats för mig. Jag hade låtit mina klasskompisar tagit över, deras ord, blev som bormaskiner som borrade ner sig i mig djupare och djupare tills jag insåg att jag kunde inte längre fly till mina fantasier. Jag börjar närma mig det sista bladet, *älskar, älskar inte*. Samtidigt som jag rycker bort bladen. För varje elak kommentar vissnar jag mer och mer tillslut faller bladen till marken och det är nästan omöjligt att få dem tillbaka om jag inte limmar. Jag såg ett inre djup i den plats, blomman var död, mitt ödesbeslut blev som jag hade varit rädd för. *Älskar inte*. Jag kan inte fly till min fantasi, men jag kan komma dit för alltid. Blodet rann, jag kunde inte längre känna någon smärta. Ångesten släppte, hela vattnet blev rött, kroppen blev livlös, det gick inte att röra något, jag kände frihet. Det är som en börda lyfts från mina axlar, en lättnad. Jag känner själv hur jag lyser, jag snurrar runt i en ring barfota i gräset. Mina fötter blir blöta, men det finns inget annat jag kan tänka på, jag är fri. Den verkliga verkligheten har blivit som min drömvärld, precis lika vacker, men så skör.

Några år senare, började jag fundera, fundera över mitt beslut, över mitt öde, där jag nu befinner mig. Hur kunde jag låta mig påverkas så otroligt mycket att jag kände att jag var lika mycket värd som en skyltdocka. Det finns inget svar på det, utan människors kraft att påverka hur man ska leva sitt liv har ett stort inflytande. Ett så stort inflytande att jag valde frihet istället för smärta, fantasin istället för verklighet. Jag trodde det var den enda utvägen för att känna att jag är värd något, värd att kallas mänsklig. Det är inte förrän nu, jag inser vilket misstag det var. De hade vunnit, jag hade förlorat allt utom dessa korta minuter av att vara smärtfri. Jag känner hat, ilska, vrede mot dessa människor och saknar min familj så himla mycket.

Detta är en historia jag vill tilldela dig för att jag kan se att du är på väg mot samma spår, detta var mina tankar, min verklighet när jag levde på jorden. Nu när jag inte längre existerar här nere, sitter jag uppe på ett moln och tittar ner på mänskligheten och skakar på mitt huvud. Det finns en mycket bättre och finare plats på jorden det gäller bara att hitta dit. Platsen är på jorden, låt aldrig fantasin ta över.

Det finns alltid en möjlighet, en möjlighet nära eller långt bortom horisonten. Det finns alltid ett andra val, det gäller bara att hitta dit med rätt verktyg. Vill du förändra ditt liv, så ska du aldrig låta någon annan människa ta ifrån dig din värdighet eller rättighet att få leva ett liv som du vill.

Jag är i en mörk tunnel, jag ser ingenting. Jag stannar för en stund. Sluter mina ögon ändå fast det egentligen inte gör någon skillnad. Jag vill lita på min magkänsla att

utgången är i slutet av den dystra, mörka tunnel. Det gäller bara att våga tro på sig själv. Jag trodde aldrig på mig, min utgång blev inte verkligheten utan mina drömmars fantasier. När jag kom ut blåste vinden i mitt hår. Allt är så mycket finare än det var förut. Det gäller att se bortom det sämre, det finns alltid en mycket finare värld gömd bakom den grå dystra.

Äntligen har jag hittat hem, jag behövde genomlida några tuffa år för att inse att jag är så mycket bättre än vad de egentligen säger att jag är. Jag är som i min värld, vacker, duktig, smart, omtänksam. Jag behövde tappa mina blad för att kunna bli starkare, när jag väl fick tillbaka mina blad, blommade jag om till en mer självrespekterande fin orkidé. Som nu i efterhand aldrig skulle låta någon annan få mig att ta beslut som gör att jag inte bara straffar mig själv, utan de som står mig nära och kära. Det är inte vi som borde ha ångest eller känna smärta utan de som gör att vi tar beslut som dessa som får mångas liv förändrade.

Jag valde att lämna det vi kallar hem till en plats långt, långt bort. Tänk på dig själv och vad du vill göra med ditt liv. Det finns bättre alternativ, jag tittar på dig nu. Du är en vacker blomma, låt det ta sin tid, den behöver kärlek, omtanke och föda. Efter ett tag kommer den vara precis lika vacker som när du först såg den, Fast till och med ännu vackrare.

Min vändpunkt var att lämna denna värld, till en plats där jag känner ett lugn i hela kroppen. Det räcker inte att fly från dina problem, det finns alltid någon som sörjer dig.

Din Jolie